

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy VII Wydział Karny w Białej Podlaskiej w składzie:

Przewodniczący **SSR Małgorzata Makarska**

Protokolant st.sekr.sądowy Teresa Misiejuk

w obecności -

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2015 roku

sprawy **R. W.** c. W. i K. z domu K. ur. (...) w B.

oskarżonej o to, że w dniu 29 czerwca 2015 roku na skrzyżowaniu ulic (...) i ks. B. w B., woj. (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie udzieliła pierwszeństwa kierującemu motocyklem marki Y. nr rej. (...) T. Ż., doprowadzając do zderzenia pojazdów, w wyniku czego motocyklista doznał obrażeń ciała w postaci złamania podstawy I-ej kości śródrezcza prawego oraz otarcia naskórka twarzy, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni;

tj. o przestępstwo z **art. 177 § 1 kk**

Na podstawie **art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk** postępowanie karne wobec **R. W.** warunkowo umarza na okres **roku** tytułem próby; na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka od **R. W.** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężne w kwocie **300 (trzysta) zł**; na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od **R. W.** na rzecz pokrzywdzonego T. Ż. kwotę **1000 (tysiąc) zł** tytułem zadośćuczynienia; zasądza od **R. W.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty oraz 115,01 (sto piętnaście zł 1/100gr) tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 29 czerwca 2015r. ok. godz. 16.30 **R. W.** jechała swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) ul. (...). B. w B.. Przed skrzyżowaniem z ul. (...) zatrzymała się na znaku (...) i poczekała, aż pojazd jadący ulicą (...) skręcił w lewo. Następnie powoli wjechała na skrzyżowanie.

W tym czasie ulicą (...) w kierunku ul. (...) motorem marki Y. o nr rej. (...) jechał T. Ż.. Poruszał się z prędkością ok. 30 km/h. Tuż przed skrzyżowaniem z ul. (...) B. zobaczył po swojej prawej stronie samochód, który nie ustępując mu pierwszeństwa, wjeżdżał na ul. (...), skręcając w lewą stronę. Aby zapobiec zderzeniu z nim T. Ż. położył motor na jezdni, gdyż nie było już możliwości zahamowania. Doszło jednak do zderzenia się przednimi kołami obu pojazdów. T. Ż. upadł na jezdnię uderzając głową i ręką. Bezpośrednio po wypadku na miejsce przyjechali policjanci, którzy przeprowadzili czynności i wezwali karetkę pogotowia.

/wyjaśnienia R. T.-W. k. 34, zeznania T. Ż. – zbiór C, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k.6–7, protokół oględzin pojazdu k.8-9, 10-11, dokumentacja fotograficzna k. 30, szkic miejsca wypadku drogowego k. 31/

Wskutek zdarzenia w samochodzie marki F. nie powstały żadne uszkodzenia. Natomiast w motocyklu od upadku na jezdnię uszkodzeniu uległy ręczki, lusterko i porysowany został pałąk prawy.

W czasie wypadku T. Ż. doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka twarzy oraz złamania podstawy I kości śródreżca prawego. W ocenie biegłego obrażenia te mogły powstać wskutek wypadku w dniu 29 czerwca 2015r. Spowodowały one rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni.

/zeznania T. Ż. – zbiór C, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k.6–7, protokół oględzin pojazdu k.8-9, 10-11, dokumentacja lekarska k.21-24, opinia sądowo-lekarska k.27-28/

R. W. jest mężatką i ma czworo dzieci w wieku 13,11, 4 i 2 lat. Pracuje w Urzędzie Skarbowym w B. jako operator wprowadzania danych. Dotychczas nie była karana.

/dane o karalności k.37 , dane o osobie k.36/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody.

R. W. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k.34). Wyjaśniła, że tego dnia wracała z pracy wraz z 2-letnim synem, którego zabrała ze żłobka przy ul. (...). Przed dojechaniem do ul. (...) zatrzymała samochód ustępując pierwszeństwa pojazdowi jadącemu z lewej strony i skręcającemu w ul. (...). B.. Kiedy wykonywała manewr skrętu w lewo w ul. (...) zauważyła z lewej strony motocyklistę, który chcąc uniknąć zderzenia położył motocykl na jezdni i uderzył w jej pojazd. Po tym zdarzeniu nadjechała policja, a później karetka pogotowia, która udzieliła pomocy motocykliście. R. W. podała, że rozpoczynając manewr skrętu w lewo nie zauważyła motocyklisty. Później od policjantów dowiedziała się, że mężczyzna doznał złamania śródreżca.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd obdarzył wiarą w całości wyjaśnienia R. T.-

W., gdyż korespondują one z przeprowadzonymi w sprawie wiarygodnymi dowodami, w tym: zeznaniami pokrzywdzonego oraz dokumentami w postaci protokołów oględzin, szkicu z miejsca wypadku, dokumentacji fotograficznej.

R. W. wyraził skruchę i żal w związku z zaistniałym zdarzeniem i przeprosiła pokrzywdzonego. Uznając zasadność postawionego jej zarzutu złożyła wniosek o warunkowe umorzenia postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego T. Ż. (zbiór „C”), który opisał okoliczności w jakich doszło do wypadku w dniu 29 czerwca 2015r. Określił on prędkość z jaką się poruszał, wyjaśnił powód położenia motocykla i baraku jego hamowania, a także opisał obrażenia, których doznał po upadku na jezdnię. Zeznania świadka są szczerze i autentyczne, a poza tym bezstronne. Są one spójne z wyjaśnieniami R. T.-W. oraz dokumentacją medyczną oraz dokumentacją zdarzenia drogowego.

Zgromadzone w sprawie dokumenty w postaci wyników badania stanu trzeźwości /k.4,5/, protokołów oględzin pojazdów /k.8-9, 10-11/ i miejsca wypadku /k.6-7/, szkicu oraz dokumentacji fotograficznej /k.30, 31/, danych o osobie /k.36/ i danych o karalności /k.37/ były kwestionowane przez strony i Sąd także nie znalazł podstaw do negowania ich wiarygodności tym bardziej, że zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty i nie noszą śladów niedozwolonej ingerencji w ich treść.

Odnosząc się do dokumentacji medycznej /k.21-26/ oraz opinii lekarskiej – biegłego M. L. /k.27-28/ to zostały one w całości uwzględnione. Jednocześnie uzasadniają one stanowisko oskarżyciela co do treści postawionego R. W. zarzutu. Opinia została sporządzona przez biegłego uprawnionego i posiadającego wiedzę fachową w zakresie oceny i kwalifikacji obrażeń ciała. Opinia jest spójna i jasna oraz zgodna z treścią dokumentacji medycznej. Biegły wskazał jakie obrażenia odniósł T. Ż., a także jak należy zakwalifikować stwierdzone obrażenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu pozwala na zakwalifikowanie zachowania R. W. z art. 177 § 1 kk.

Art. 177 § 1 kk przewiduje odpowiedzialność za wypadek, który polega na naruszeniu, chociażby nieumyślnie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, jeżeli inna osoba doznała obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 kk.

Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwałę SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33).

Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.). Art. 5 ust. 1 ustawy zobowiązuje uczestnika ruchu do stosowania się do znaków drogowych. (...) znaków, sygnałów drogowych stanowi podstawę bezpieczeństwa ruchu, dlatego powinien być bezwzględnie przestrzegany i chroniony. Określa je rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 z późn. zm.). Do znaków regulujących pierwszeństwo przejazdu należy m.in. znak B-20 „stop”. Zgodnie z § 21 ust.1 w/w rozporządzenia znak B-20 "stop" oznacza:

1)zakaz wjazdu na skrzyżowanie bez zatrzymania się przed drogą z pierwszeństwem,

2)obowiązek ustąpienia pierwszeństwa kierującym poruszającym się tą drogą.

W przedmiotowej sprawie R. W. kierując samochodem osobowym marki F. (...) nieumyślnie złamała podstawową zasadę ruchu drogowego określoną w art. 5 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, nakładającą na uczestnika ruchu obowiązek stosowania się do znaku drogowego B - 20 „stop”, który nakazywał ustąpienie pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu drogą z pierwszeństwem. W zaistniałej sytuacji drogowo-atmosferycznej nie było przeszkód w dostrzeżeniu nadjeżdżającego z lewej strony motocyklisty.

R. W. wjeżdżając na skrzyżowanie ul. (...) B. z ul. (...), nie ustępując pierwszeństwa przejazdu, stworzyła zagrożenie na drodze i uderzyła samochodem w pojazd jednośladowy prowadzony przez T. Ż..

W przestępstwie z art. 177 § 1 kk, poza naruszeniem zasad ruchu drogowego, niezbędnym znamieniem jest skutek w postaci powstania u pokrzywdzonego obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 kk, tj. powodujących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na czas powyżej dni 7. W związku z tym, że pokrzywdzony T. Ż. doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka twarzy oraz złamania podstawy I kości śródreżca prawego, które zgodnie z opinią biegłego mogły powstać w czasie przedmiotowego wypadku i należą do kategorii obrażeń ciała określonych w art. 157 § 1 kk, znamię to zostało spełnione.

Działanie podejrzanej od strony podmiotowej wyrażało się w nieumyślności. R. W. nie dostrzegła pojazdu poruszającego się drogą z pierwszeństwem przejazdu i nie ustąpiła mu pierwszeństwa w sytuacji, gdy mogła i powinna była należycie obserwować drogę.

W przedmiotowej sprawie spełnione są przesłanki warunkujące przypisanie R. W. winy tj. skutecznego postawienia zarzutu zachowania sprzecznego z prawem, bowiem jest ona człowiekiem dorosłym i poczytalnym, a w warunkach przedmiotowego zdarzenia miała możliwość zapobiegnięcia naruszeniu przepisów ruchu drogowego.

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy celowym stało się uwzględnienie wniosku prokuratora i zastosowanie wobec R. T.-W. środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Zdaniem Sądu spełnione są wszystkie przesłanki stosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania wymagane treścią art. 66 § 1 kk, zaś czyn przypisany podejrzanej jest zagrożony karą pozbawienia wolności do 5 lat (art.66 § 2 kk).

Zgodnie z art. 66 § 1 kk sąd może bowiem warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Doktryna podkreśla, iż najistotniejszą z przesłanek stosowania warunkowego umorzenia postępowania jest wymaganie, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. Natomiast właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich "znacznością" lub "nieznacznością". Trzeba zatem przyjąć, że przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne. W razie ustalenia znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu lub winy warunkowe umorzenie nie jest dopuszczalne, chociażby postawa sprawcy i jego dotychczasowe życie zasługiwały na pozytywną ocenę (Komentarz do art. 66 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2006, wyd. III).

Pierwszą przesłanką jest warunek winy nie będącej znaczną. W niniejszej sprawie zaistniały okoliczności, które umożliwiają taką jej ocenę. R. W. dokonała czynu pod wpływem niewłaściwej oceny sytuacji na drodze, tj. przypuszczenia, że droga główną nie porusza się żaden pojazd, który uniemożliwiłby jej wykonanie bezpiecznego manewru skrętu w lewo.

W ocenie Sądu spełniona została również i druga przesłanka uzasadniająca warunkowe umorzenie postępowania, gdyż społeczna szkodliwość czynu sprawcy nie jest znaczna. Sąd zważył na fakt, że podejrzana nieumyślnie spowodowała wypadek. Naruszyła zasadę stosowania się do znaków drogowych i ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się droga z pierwszeństwem, kiedy zamierzała na nią wjechać. Nie chciała, aby wypadek zaistniał, tym bardziej nie chciała powstania skutków, czy to w postaci obrażeń ciała T. Ż., czy też w postaci uszkodzenia jego pojazdu. Istotne jest również i to, że R. W. przeprosiła pokrzywdzonego, a on sam nie miał do niej pretensji

Kolejną przesłanką są nie budzące wątpliwości okoliczności popełnienia zarzucanego czynu. W świetle wszystkich wiarygodnych dowodów stan faktyczny w sprawie jest bezsporny i nie wymaga szczegółowego omówienia.

W przedmiotowej sprawie wymagana jest pozytywna prognoza co do zgodnego z prawem zachowania się sprawcy. R. W. jest osobą o należyтым poziomie moralnym, stateczną, wykonującą zawód operatora wprowadzania danych i zatrudnioną w Urzędzie Skarbowym w B.. Poza tym jest ona żoną i matką czwórki dzieci w wieku 13, 11, 4 i 2 lat. Nie była dotychczas karana za jakiegokolwiek przestępstwa. Jej kultura osobista i pozytywny stosunek do pokrzywdzonego również uzasadnia twierdzenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa.

Sąd ustalił R. W. roczny okres próby uznając, iż będzie on wystarczający dla stwierdzenia poprawności decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania. Jednocześnie uznał za zasadne orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 300 zł.

Uwzględniając krzywdę wyrządzoną T. Ż. Sąd zasądził na jego rzecz od sprawcy kwotę 1000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Rozstrzygnięcie o kosztach jest zgodne z brzmieniem art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk. Podejrzana posiada stałe źródło dochodów, stąd Sąd nie znalazł powodów, by zwalniać ją od opłaty przewidzianej w art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152 z późn.zm.) oraz od obowiązku zwrotu wydatków. Na kwotę

115,01 zł poniesionych przez Skarb Państwa wydatków składa się: opłata za dane o karalności, ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem oraz koszt opinii biegłego.